

befolkning det tidligere Erhverv, opdagede man pludselig Østeren. Det første Forpagtningsselskab svarede en forholdsvis lav Forpagtningsafgift, men Østersfiskeriet var den Gang fuldstændig i sin Barndom, og selv Østersudviklingen havde vel heller ikke endnu naaet et saadant Omfang eller Modenhed, at det kunde give fuldt Udbytte. Resultatet blev, at Selskabet, naaget den ringe Forpagtningssum, ikke vilde forny Forpagtningen, da Perioden var udløben. Der dannede sig saa et Selskab fra Egnen, som i Forbindelse med den lokale Fiskerbefolkning besluttede at drive Østersfiskeriet i en ny Forpagtningsperiode, og saaledes forpagtede de det paa ny, ligeledes paa meget gunstige Betingelser. Men disse Betingelser indeholdt nogle fra Regeringens Side meget kloge og hensigtsmæssige og for Østersfiskeriet meget gavnlige Bestemmelser, deriblandt den, at dersom Østersfiskerne vilde behandle Østersfiskeriet med Barsomhed og lægge Flid paa at udvikle det til større Fuldkommenhed, skulde de enten faa Forpagtningen fornyet, eller, hvis Østersfiskeriet forpagtedes ud til en højere Afgift og altsaa gik over i andre Hænder, skulde de faa den halve Forpagtningsafgift for den næste Forpagtningsperiode. Resultatet deraf var, at alle disse i Egnen hjemmehørende Forpagtere med hele den Stab af Arbejdere, som vare engagerede af Selskabet, anvendte den allerstørste Flid og Omhu paa at udvikle Fiskeriet. Dette var ikke bortforpagtet den Gang under et, men i smaa Distrikter, som omfattede hele Fjorden. Mange af disse Distrikter, som de havde forpagtet paa 10 Aar og svaret Afgift af i disse 10 Aar, rørte de ikke med Skaber eller andet som helst Fiskeredskab i hele Forpagtningsperioden, fordi man mente, at disse Banker endnu kunde trænge til at holde Hvile, for at Østeren kunde opnaa den tilstrækkelige Kraft og Modenhed. I disse Perioder og under disse gunstige Forhold udviklede Fiskeriet sig saaledes, at ikke alene Østersmængden, men ogsaa Afgiften af Østersfiskeriet steg til over det 100-dobbelte af, hvad de før havde givet. Jeg tillod mig den Gang som Repræsentant for den Egn, hvor en stor Del, eller vistnok den største Del af disse Forpagtere med deres Interessenter vare bosiddende, at foresægte, hvad der nu senere har været fremme, at det paa den ene Side var meget uretfærdigt at miste disse Forpagteres Fortjeneste af at have skabt et Fiskeri, hvortil man ikke havde kendt Mage tidligere, og paa den anden Side, at de ny Forpagtere, til hvem man, med Forbigaaelse og Tilsidefattelse af de gamle, havde overdraget Fiskeriet — de vare ikke

hjemmehørende i Egnen; i den ene af de to Forpagtningsperioder var det, tror jeg endogsaa, en Udlænding, en Tysker, og i den anden var det det københavnske Fiskeriselskab — ikke havde den Interesse i Fiskeriets Bevarelse som Egnens Befolkning, hvis hele Erhverv var knyttet dertil. Og den Maade, hvorpaa Fiskeriet blev udført, var af den Bestaffenhed, at jeg her i Tinget udtalte, hvad man vil kunne læse i Tidenden, og hvad der ogsaa var den almindelige Mening derovre i hele Egnen, at Fiskeriet i faa Aar vilde blive ødelagt, og det skete. Hvad jeg her udtaler, er bygget paa saa uimodstændige Fakta, at der ikke er nogen, der er i Stand til at omstøde dem. Saa kom den Periode, som den nævnte ærede Taler (C. Raavn) paapegede, at man blev enig om, at Fiskeriet var saa ødelagt, at det skulde have i det mindste en haarig Hvile, hvis det skulde kunne bruges igen. Men efter denne Periode blev det bortforpagtet igen, uden at Egnens Befolkning havde haft nogen som helst Anelse derom. Jeg maa tilstaa, at jeg delte til en hvis Grad den almindelige Uvilje over, at der ikke var givet Egnens Befolkning nogen som helst Selskab til at kunne indtage sin gamle Plads ved Østersfiskeriet. En norsk Nordmand fra Norge har forpagtet det, og jeg hører, at han skal være saa overordentlig sagkundig og paalidelig i den Retning. Det ved jeg for øvrigt ikke noget om, jeg kender ikke noget til hans Sagkundskab og kan kun dømme af det, som foreligger, hvor vidt han har været særlig heldig med sit Udklækningsapparat og Fiskeriet; men jeg kan kun sige saa meget, at de Forpagtere, som Staten havde i Egnens lokale Befolkning, have bragt ud af Østersfiskeriet, hvad ingen andre har. Jeg vil derfor indtændig henstille til den højtærede Minister, dersom det nu bestaaende Forhold ikke kan opretholdes, dersom der virkelig skal stables ny Betingelser og ny Forpagtningsforhold, at man saa giver Egnens Befolkning den den billigvis tilkommende Ret til at konkurrere. Jeg skal minde om, at naar den Befolkning, som fra Arilds Tid har haft Limfjordsfiskeriet til Erhverv, nu er trængt tilbage for en fremmed, efter at dens øvrige Erhverv ved det andet Fiskeri for en væsentlig Del er formindsket, er det en Uret, der beqaas mod den Befolkning. Det er nu, hvad jeg har at bemærke hertil. Endnu skal jeg kun bemærke, at jeg kan ikke være ganske enig med den ærede Taler i de Teorier, han opstillede angaaende Østersens Udvikling og Østersablens Behandling. Det er en gammel Erfarings, i det mindste i alle de Hildestrifter,